

virkeligheden være en arrogance over for det demokratiske system, hvis det var sådan en kortslutning, vi lagde op til?

Kl. 13:41

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:41

Line Barfod (EL):

Jeg mener, at det hamrende udemokratiske og kortslutningen af det demokratiske system ligger der, hvor skiftende danske regeringer og folketingsflertal lige siden 1972 har lovet vælgerne i Danmark, at konfliktretten var noget, vi selv tog os af i Danmark. »Nødderne knækker vi selv«, stod der i den berømte annonce fra LO og DA tilbage i 1972. De svenske vælgere er blevet lovet nøjagtig det samme. Fagbevægelsen og borgere i hele EU har hele tiden fået at vide af deres regeringer, at formålet med de regler, der blev lavet, ikke var social dumping, at formålet med udstationeringsdirektivet også var, at det skulle være konkurrence på lige vilkår og ikke social dumping.

Når Domstolen så går ind og siger, at retstilstanden er en fuldstændig anden end den, som politikerne har lagt til grund og har lovet befolkningerne, mener jeg, at vi som politikere har en pligt til at gribe ind og sikre, at vi overholder demokratiet – overholder den retstilstand, vi har lovet vælgerne at der skal være.

Kl. 13:42

Formanden:
Hr. Svend Auken.

Kl. 13:42

Svend Auken (S):

Jeg tror, jeg stillede et forholdsvis præcist spørgsmål. Vi er jo enige om vurderingen af dommen; man kan diskutere ordvalget, men vi er enige om det.

Men der er to måder, hvorpå man kan lave en juridisk sikring på det her område. Den ene er ved at lave en tillægsprotokol til traktaten. Det kunne vi have gjort, hvis den her serie domme var kommet, før Lissabontraktaten var blevet færdigforhandlet. Nu er den mulighed i virkelighedens verden forpasset.

Så er der tilbage en ændring af udstationeringsdirektivet, hvor man slår tingene mere præcist fast. Ville det ikke være hamrende udemokratisk – det var det, mit spørgsmål til fru Line Barfod gik på – hvis vi i stedet for den normale lovgivningsproces med parlament og inddragelse af civilsamfundet og Ministerrådet osv. kortsluttede hele processen i en topmødeerklæ-

ring, der dikterede, hvordan udstationeringsdirektivet skulle se ud?

Altså, selv om man kan være enig om en sådan erklæring – jeg vil bestemt ikke afvise, at der skal tages et initiativ i forhold til topmødet – så ville det da på andre områder være stærkt betænkeligt med et sådant fortilfælde.

Kl. 13:43

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:43

Line Barfod (EL):

Nu har vi jo fået svar fra udenrigsministeren på, at en topmødeerklæring ikke er tilstrækkeligt, så derfor mener jeg ikke, at en topmødeerklæring er en farbar vej. Vi har fået et svar fra udenrigsministeren, der siger, at det, der er nødvendigt, er en regeringskonference, der kommer med en juridisk bindende erklæring. Det gør man i forbindelse med traktater.

Vi har nu Lissabontraktaten; mig bekendt er der ikke nogen nye traktater undervejs. Det bedste havde selvfølgelig været, at Domstolen ikke var kommet med de her domme og slet ikke på nuværende tidspunkt, men det er Domstolen, der har gjort det. Det er en afgørende ny situation for både Danmark, Sverige, de baltiske lande og alle lande i EU i forhold til det grundlag, der var, da man forhandlede om Lissabontraktaten.

Derfor mener jeg, at man er nødt til at tage Lissabontraktaten op og igen diskutere, at man skal have lavet denne juridisk bindende erklæring, der sikrer, at grundlaget er det, som alle politikere troede det var, da man forhandlede om Lissabontraktaten. Der er jo ikke tale om at ændre på det, man politisk har forudsat, men at fastslå, at det, man politisk forudsagde, også er det, der er juridisk bindende.

Kl. 13:44

Formanden:

Det er fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning.

Kl. 13:44

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Vi er selvfølgelig helt enige i, at det er tre virkelig dårlige domme. Spørgsmålet er så, om det middel, som fru Line Barfod anbefaler, nemlig en protokol til Lissabontraktaten, er et godt middel. Vi er midt i ratificeringen af Lissabontraktaten; der er ni lande, der har ratificeret.

Lad os læne os tilbage et øjeblik og stille os selv spørgsmålet: Hvor stor chance er der for, at man kan få enstemmighed omkring en protokol